

Dopersduin

SCHOOORLSE BERICHTEN

winter 2019

INHOUD

Bezinnen

Bespiegelen & verdiepen

- 5. Ochtendgebed
- 13. Ochtendgebed
- 16. Bij de bijbel
- 25. Avondgebed
- 32. Licht is niet zwaar
- 38. Nr. 23 uit de Ionabundel
- 50. Ochtendgebed
- 53. Zomerherinnering
- 57. Avondgebed

Dienen

Geen woorden, maar daden

- 3. Dichterbij
- 14. Douchen met de deur dicht
- 31. Dopersduinding
- 36. Geen spelt tussen te krijgen
- 58. Dopersduinding
- 59. SSVS, praktische info

Vermaken

Voor iedereen jong van geest

- 20. Dopersduin-memory
- 34. Strandsporen
- 42. Kleurplaat

Bewegen

Neem de tijd, de ruimte en de plaats

- 6. Kabouterpad
- 26. Zwerfie
- 44. Winterfietstocht

Ontmoeten

Treffen, leren, kennen

- 10. Drieluik 1/3: gastenleiding
- 28. Jeannette Noëlhuis
- 40. Drieluik 2/3: gastenleiding
- 48. Een buitenschoolse vrijwilliger
- 54. Drieluik 3/3: gastenleiding

MAG IK DICHTERBIJ

De 'Schoorlse Berichten' is een begrip voor gasten, vrijwilligers en Vrienden van Dopersduin. Ooit was het een mededelingenblad dat betrokkenen nauwgezet op de hoogte hield van alles wat er met 'hun' huis gebeurde, juist in de tijd na de doorstart in 1995/96... toen alles nog spannend en onzeker was.

In 2013, toen het opnieuw spannend en onzeker was, kregen de Schoorlse Berichten een nieuw uiterlijk, een meer thematische inhoud. Als een cadeautje van het huis en haar Vrienden aan de gemeenschap in en rond dat huis ... verbindend, informerend, bedoeld om de sfeer van het huis te spiegelen.

Nu zetten de Schoorlse Berichten een stap verder... een vakantie-week in de vorm

van een magazine. Knutsels, verdrichtsels, sprookjes, vieringen, recepten, wandelingen... Heimwee op papier. De Schoorlse Berichten zijn bedoeld om met je mee te gaan, door de week heen, door je verblijf heen, desnoods in je koffer mee naar huis. Of je wordt Vriend van Dopersduin en dan komen de Schoorlse Berichten gewoon bij je thuis, lonkend, roepend, spiegelend: er is een plek waar je thuis bent, ver van huis.

Het is alsof het huis zelf, en de Geest die hier waait, en alle mensen die er ooit verbleven en verblijven zachtjes de woorden van de zanger Jeroen Zijlstra* in je oor fluisteren:

Mag ik dichterbij
Mag ik dichterbij
Toe laat me dichterbij
Mag ik dichterbij

Zoeken zul je, vinden zelden,
wie kan ik verstaan
Nooit ben ik zo feilloos aangesproken
Een vogel met een gouden keel
prijst de zomer aan
Zingend is het ijs voorgoed gebroken

Zing mij, zeg mij, ga mij voor
Ik sla jou van een afstand gade
Zing mij, zeg mij,
speel mij jouw geheimen door
Toe, bevestig wat mijn hart al raadde

Mag ik dichterbij

Dichterbij, tot het onder je
huid kruipt en je nooit meer
weg wilt. Of dichterbij, om
daarna weer los te laten en
een ervaring rijker een ander
pad te kiezen. En wie weet
draag je met deze Schoorlse
Berichten een klein stukje
van het huis met je mee,
hart, ziel en handen. Voor
wie dichterbij wil komen:

Wees welkom!

*Zijlstra - Dichterbij, cd: Stel je voor, 2007

GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

Wolkjes blazen op het pad
de eerste rilling, de koude tenen
de stapjes, schuifelend, weifelend
Op weg naar oud vertrouwd
Naar de plek vol klanken en geuren
en slakende zuchten, van ochtenden zo zuiver

Helder als ijs, als sneeuw op de paden
heel voorzichtig, opdat Hij het aanschouwt
Op weg naar het land van je dromen
schuifelend, weifelend, wetend
De dromen worden wolkjes die je blaast naar de hemel
De kou laat je achter, de warmte komt door

Naar de plek vol klanken en geuren
slakende zuchten, zuivere ochtenden

KABOUTERPAD SCHOORLSE DUINEN

Wist je dat er in de Schoorlse Duinen kabouters wonen? Tenminste, dat denken we, want overal zie je kaboutersporen. Kleine voetafdrukken in het zand, wielsporen van een kruiwagentje, geplet gras van een middagdutje. En je ziet ook weleens een kabouterdrolletje liggen. Echt waar! Als je het kabouterpad loopt kom je daar vanzelf achter...

Bij Buitencentrum Schoorlse Duinen van Staatsbosbeheer aan de Oorsprongweg 1 ligt voor 5 euro een tasje gevuld met lekkers voor je klaar. Met een rode puntmuts (bij de prijs inbegrepen) op loop je samen met je

ouders een route van 2 kilometer. Onderweg luister je naar een verhaal uit het kabouterboek en doe je kabouteropdrachten bij elke Duinkabouter. Met de kralenketting vind je de kleur van het volgende routepaaltje.

In Schoorl zijn twee kabouterroutes. Met de ene route beklim je het hoogste

duin van Nederland, de andere is meer geschikt voor jonge kinderen en wandelwagens. Bij de hoge duinroute hoort een opdrachtboekje dat je voor 2,50 euro aanschaft.

Dus waar wacht je nog op? Winterjas aan, (punt)muts op, wanten aan en sjaal om en op zoek naar sporen van de kabouters in het bos!

DRIELUIK GASTENLEIDING OP DOPERSDUIN

DEEL 1 Willemijn Heerlien en Angela van Leeuwen

Willemijn Heerlien ‘doet’ de herfstweek sinds 2013, met achtereenvolgens Geertje Huisman, Marijne Stenvers en de laatste twee keer met Angela van Leeuwen.

‘Dopersduin is zo’n bijzondere plek, echt een warm bad. Daar wil ik graag aan bijdragen, een onderdeel van zijn. En wat heel leuk is aan het gastenleiding zijn, is dat het echt iets heel anders is dan ik normaal doe, ver uit mijn comfortzone.’ ‘Gastenleiding zijn wekt in mij het vertrouwen dat het altijd wel goed komt. Toen ik voor het eerst gevraagd werd en ‘ja’ zei, ik vond het verschrikkelijk eng. Het was het allerleukste én het allerverschrikkelijkste wat ik ooit meemaakte. Het heeft echt heel veel in beweging gebracht’.

‘We bereiden altijd van alles voor, maar eigenlijk kan dat helemaal niet echt, want je moet juist ook reageren op wat er in zo’n week gebeurt. Je moet vanuit je gevoel werken: wat past bij deze gasten, welk verhaal vraagt er nu om om te worden verteld, welk lied moet nu gezongen? Van alles wat we voorbereiden gebruiken we ongeveer tien procent, hahaha. ’t Gebeurt gewoon. En de kunst is vooral ook om het te laten gebeuren. Laat dat wat er gebeurt in zo’n week maar gewoon voor je werken, durf maar mee te bewegen. Er ontstaat in zo’n week van alles, gasten nemen zelf initiatief, nieuwe tradities worden geboren. Zo hebben we in de herfstweek de DopersduinKubbcup: inmiddels een traditie. Ook wie hem wint, dat is eigenlijk ook traditie. Of van die Stoere Kerels die dan een nachttocht door de duinen organiseren voor de kleintjes, omdat ze dat vroeger

als jochie zelf zo gaaf en spannend vonden.’ ‘Ja, dat is sowieso prachtig aan dit huis, deze plek. Dat mensen er soms al zo ontzettend lang deel van uitmaken. Generaties lang soms. De eerste keer dat ik (Angela) hier was met mijn kinderen zei een jongetje tegen Jakob, mijn zoon: ‘Wij komen hier ieder jaar’. En

Het was het allerleukste én het aller- verschrik- kelijkste

Jakob zei vastberaden: ‘Wij ook, vanaf nu. Toch mama?’ ‘Het is ook een nadeel, zeker de eerste keer als gastenleiding. Iedereen weet namelijk ontzettend goed hoe het moet, hoe het altijd gedaan wordt, hoe het zou moeten gaan. Als je niet oppast ben je echt aangeschoten wild, iedereen heeft er een mening over. Aan de andere kant: daar moet je dus ook gewoon een weg in vinden.’

‘Er is elke week wel een moment dat ik het even helemaal niet meer trek. Want je wordt enorm geconfronteerd met jezelf, met hoe je de dingen doet, wie je bent. Juist ook in zo’n grote groep. Aan de andere kant, de oplossing komt ook altijd, het goede gesprek volgt zo maar. Het is heel intensief. Dat vond ik ook best spannend: het idee dat je gewoon het aanspreekpunt bent voor zoveel mensen. Maar

eigenlijk was het vooral heel bijzonder, als gastenleiding heb je vaak als vanzelf een bijzondere ingang. Mensen zijn heel open, delen heel makkelijk lief en leed met je. Ik ben fysiek altijd helemaal kapot na een week, want je zit er echt helemaal in. Maar geestelijk kan ik er dan weer een jaar tegenaan. Heel andere ervaring dan wanneer je gewoon als gast komt.’

‘De maatschappij is best wel hard nu. En Dopersduin lijkt en blijkt toch een plek, een tegenwicht. Mensen staan open ofzo, leven met de intentie om op een vriendelijke manier met elkaar om te gaan. Sommige mensen hebben echt wel een gebruiksaanwijzing, en daar wordt gewoon mee geleefd. Dat kan hier gewoon. Tegelijkertijd is dat soms ook, vooral als gastenleiding, lastig. Want het kan ook een enorme stempel drukken op een week, en als gastenleiding heb je dat de

taak om dat in goede banen te leiden, te begrenzen.’ ‘De grootste verrassing waren de vieringen. Hoe waardevol het is dat er twee keer per dag mensen stil staan, de tijd nemen om zich open te stellen, wie ben ik, waar ben ik mee bezig, waar ben ik toe geroepen? Om te zingen, te luisteren, te delen. Ik kom zelf helemaal niet uit zo’n traditie, maar eigenlijk mis ik dat dus in het dagelijks leven. Het heeft een verlangen gewekt, al is het niet echt tastbaar. En je neemt altijd nieuwe inzichten mee. Ik ga naar huis met het gevoel: je kunt meer dan je denkt’.

GEEN ZIN IN

HET OCHTENDGEBED

Als ik stil word
Hoor ik nog zoveel
En vraag ik me af
Wat betekent het nu eigenlijk
Aanwezig zijn in het Licht van God

Als ik stil word
En nog stiller word
Is er niet meteen een goddelijke kracht
Maar hoor ik mezelf
Mijn vragen, zorgen, verdriet en opgeborgen pijn

En soms blijft het stil
Blijf ik zitten te midden
Van het donker
Starend in het Licht
Niet wetend
Wat het eigenlijk is

En soms God
Ik weet niet hoe het kan
Maar vaker als ik samen bid dan alleen
Wijkt er iets vanuit mijn eigen zijn
Dring ik door
Als in een flits
Word ik bepaald bij dat wat echt belangrijk is

DOUCHEN

MET DE DEUR DICHT

Een rubriek waarin eigenaardige wetenswaardigheden en door de tijd gegroeide gebruiken van het huis worden toegelicht. Zo douchen we met de deur dicht omdat anders het brandalarm kan afgaan. Handig om te weten!

Een toevallige voorbijganger die tijdens vakantieweken Dopersduin binnenstapt op zoek naar een kop koffie, een goed glas van het een of ander of een versnapering, komt bedrogen uit. Geen geduldig glazenpoetsend personeel achter de bar, dat vriendelijk glimlachend afwacht tot er gasten komen die iets willen bestellen. Geen rondrennende bediening die jonglerend met dienbladen en glazen allerlei ingewikkelde bestellingen op de juiste plek krijgt. Niks daarvan. In plaats daarvan een geordende chaos die zich enorm thuis lijkt te voelen op terras en in de serre. Kleine kinderen bewaken met ernstige gezichtjes de snoepkasten in het winkeltje en tellen nóg ernstiger de gekochte snoepjes één voor één uit. Mensen scharen zich om een serveerkar vol thermospotten, kopjes en koektrommels, schenken zich iets in en laveren terug naar

waar ze zaten, voorzichtig het rondslingerend speelgoed en bijbehorende kluwen kinderen omzeilend. Er wordt gelezen, gebreid, gespeeld, in de buitenserre ontstaat een kussengevecht. Wat dit ook is, hoe dit ook gaat, het is de buitenstaander duidelijk dat dat is wat hij of zij is: een buitenstaander. Want al deze mensen rond de koffiekar zijn thuis. Heel erg thuis.

Zoals met eigenlijk alles op Dopersduin bevindt ook dit stukje zich in een soort schemerland. Dopersduin is horeca, maar toch ook niet. Het huis verkoopt uiteraard maaltijden en koffie/thee en zelfs alcohol, maar doet dat niet zoals de overige horecazaken in het dorp. En ook niet voor eenzelfde prijs. Dopersduin heeft een para-commerciële horecaverunning, zoals ook bijvoorbeeld een voetbalvereniging of sportclub heeft. Dit heeft als voordeel dat we met

vrijwilligers mogen werken, en dat we bijvoorbeeld in de andere weken mensen gewoon zelf gebruik kunnen laten maken van de bar. Daarnaast schenken we alleen aan onze eigen gasten, en staan we in principe niet open voor binnenlopende toeristen. Het betekent ook dat we de koffie niet per kopje berekenen en dat we geen rondvliegend personeel hebben om iedereen op zijn of haar wenken te bedienen. Nee, wij hebben de koffiekar!

Op gezette tijden (10.00, 15.00 en 20.00 uur) klinkt luid een bel. Vervolgens wordt een kar (in drukke weken zelfs twee) afgeladen met kopjes, potten, kannen en heerlijkheden de serre binnengereden. Mensen springen verheugd op, alsof ze de hele dag nog niks kregen en scharen zich welgemoed rondom die kar. Kinderen snaaien koekjes en drinken zich misselijk aan felgekleurde limo die ze alleen hier krijgen, nooit thuis. Als iets op is, wordt het zo snel mogelijk bijgevuld door de vrijwilliger in de blauwe polo. En als na een uur of wat de koffiekar wordt afgeruimd, ach, dan is het volhouden tot de volgende maaltijd. De broekriem aanhalen. Half uurtje ofzo. Afzien.

En die toevallige buitenstaander, die binnenloper? Ach, die zal spoedig door een van de aanwezigen worden

opgemerkt, al was het maar vanwege de blik van lichte verbijstering bij het zien van al het gekrioel en de informele sfeer van 'doe maar alsof je thuis bent want eigenlijk ben je dat ook'. En dan zal hij of zij een kopje koffie aangeboden krijgen, of thee. En een koekje, want daar zijn ze voor. Als hij of zij er op staat te betalen hoort ie lachend: 'stop dat dan maar in het fonds'. En voor hij of zij het weet zit hij ergens in die chaos en wordt hem of haar uitgebreid uit de doeken gedaan wat het hier is en wie hier komen (en hoe lang al) en hoe we het doen en waarom. Met een beetje mazzel volgt een hele rondleiding, compleet met folder en de nieuwste editie van de Schoolse Berichten. En wie weet, boekt ie na zo'n heuse koffiekar-ervaring wel een weekje Dopersduin. Hij of zij zal de eerste niet zijn.

BIJ DE BIJBEL

Buiten is het bar en boos. Buiten is het koud en kil en duister. Kale bomen, gure wind, dorre mist en koude grond. Buiten heerst winterkou en wereldrouw. Buiten, daar wil je niet zijn. Niet nu. Niet als het winter is.

Vreemd genoeg roept juist de winterkou beelden op van de bijbelse woestijnverhalen. Verhalen van verlatenheid, beproeving. Van hardheid, tegenslag, wanhoop. Van niet meer weten wat en wie je bent en waarnaar je op weg bent. Van God verlaten. Van angst en donker en hopeloosheid. De woestijn, dat is gebrek aan toekomst.

Van verdwalen, van afgrond, van geen uitweg meer. Van nooit meer terug. De woestijn gaat over het verliezen van vastomlijnde plannen, van weten hoe de wereld in elkaar zit. De woestijn maakt alles anders. De woestijn confronteert je met je jezelf en je eigen onvermijdbare sterfelijkheid. De woestijn laat je zien, voelen, proeven hoe kwetsbaar je bent. Hoe alleen. Hoe machteloos. Hoe van God los. De woestijn laat je in de kou staan. Winter in je ziel.

Maar juist in die woestijn, in die barre dorheid, bloeit gemeenschap. Het is niet voor niets dat juist in die woestijn het volk van God

zich naar binnen keert. In de woestijn leren ze God kennen, krijgen ze de tien geboden, krijgen ze teken na teken van wie hij is. In de woestijn leren ze samenleven, leren ze hun eigen veerkracht kennen, struikelen ze keer op keer, komen in opstand, komen conflicten te boven, vallen, staan weer op. In de woestijn ontstaat gemeenschap. Samenhang, regels, voorschriften. In de woestijn verzamelt het volk zich rondom de Ark van het Verbond, de 'tent der samenkomst'. Juist in de woestijn ontstaat Het Verhaal van God met de mensen. In de barre dorheid bloeit een nieuw begin open.

Want in een wereld die koud en kil is lokt warmte je naar binnen. De belofte van een verhaal waarin je wonen kunt. Een verhaal dat je vertelt wie je bent en waarom. Dat je leert wie de mens naast je, achter je, tegenover je is. Mens als jij, in de kring om God. Om het licht. Het is de kilte van de wereld die je naar binnen drijft, waar het warm is. Waar je ziel bloeit, opent, ontdooit. Voorzichtig, kwetsbaar. Het verhaal van de uittocht is tegelijkertijd het Grote Verhaal naar binnen. Want juist de wrange kilte van de omringende wereld laat je diep in jezelf verzinken. Hoe wreder de wereld om je heen, hoe dieper je

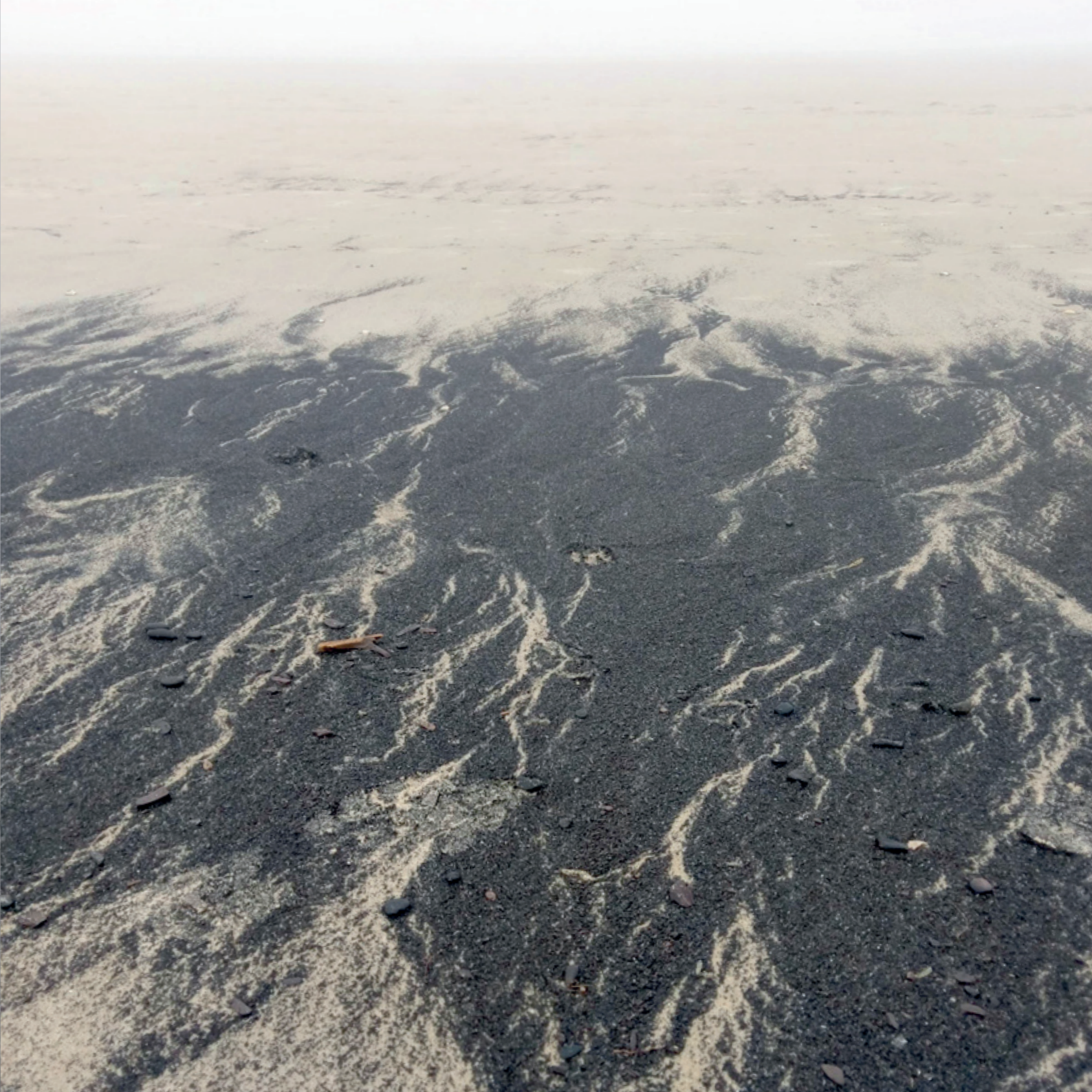
behoefte aan een veilige plaats om te zijn, om te vieren, aan mensen waarbij je je gekend weet, waar je veilig bent.

Zo ervaar ik de winterse weken op Dopersduin ook. In de gloed van de zomerzon zwermen gasten door de duinen, het strand. Overdag is het huis uitgestorven. 's Avonds lonkt het terras. Maar als het buiten koud is, blijf je binnen. Jij, en die honderd anderen die er ook zijn. Als het buiten koud is lonkt de warmte van veel mensen samen. Zo samen klinkt prachtig, maar niet eenvoudig. Net als in de verhalen over de woestijn is het zoeken. Iedere

vakantieweek worden nieuwe wegen gevonden, een nieuwe manier van samen zijn. Noodgedwongen. Zoekend. Schurend soms. Samen val je, sta je op, leer je je eigen veerkracht kennen in het verhaal van de mensen om je heen. Leer je rust en stilte te midden van het gewoel van honderd andere gasten.

In de winter bloeit gemeenschap, scharen mensen zich als nooit tevoren rondom het Licht, rond die ene kaars die we aansteken als teken van dat licht. Juist in de kou bloeit het verhaal van God met mensen.

DOPERSDUIN IN 25 VERHALEN

Plak de memory-kaartjes op stevig papier (zorg dat elk kaartje lijm heeft) en knip ze uit. Op pagina 23 vind je de andere helft van de kaartjes.

Vele fondsen en gulle gevers maakten dit leesbare kleinood mogelijk, en dankzij hen is het nu voor iedereen verkrijgbaar voor de geringe som van €12,50. Maar natuurlijk mag u er ook €15,-, €25,- of nog meer voor betalen. Wat u extra geeft gaat in het Vrijplaatsen Fonds. Of koop er een paar en geef ze cadeau!

Al sinds 1932 opent het Doopsgezind Broederschapshuis Schoorl, tegenwoordig bekend als Dopersduin haar deuren wijd voor gasten uit alle windstreken, van allerlei pluimage, alle leeftijden (tegenwoordig dan tenminste, vroeger werden baby's geweerd omwille van de rust). Ter ere van het 85 jarige bestaan werd in 2017 het plan opgevat om de geschiedenis van dit huis te vangen in verhalen, verhalen van mensen die mee hebben geleefd, gewerkt, gebouwd, genoten. Want het Doopsgezind Broederschapshuis is geen gebouw, het zijn mensen. Natuurlijk, het dak boven ons hoofd is belangrijk, maar het werkelijke hart van het huis leeft in de mensen die er komen. In hun verhalen, hun hart, hun ziel.

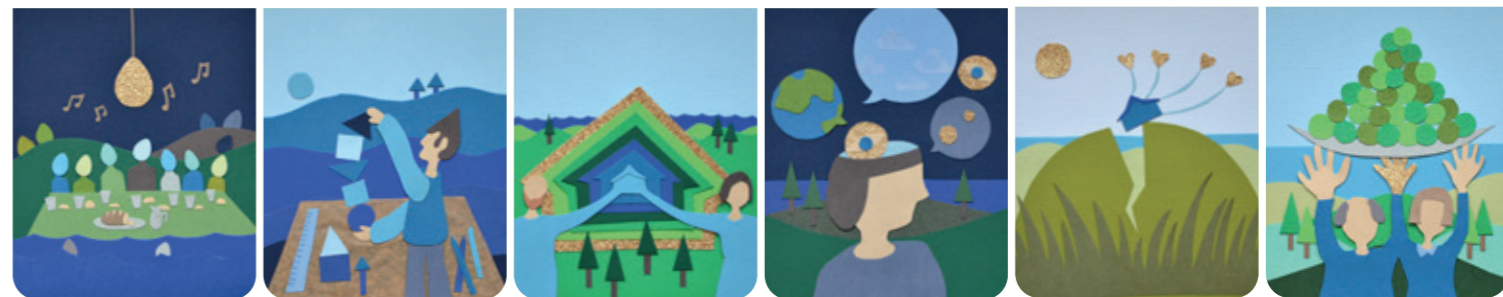
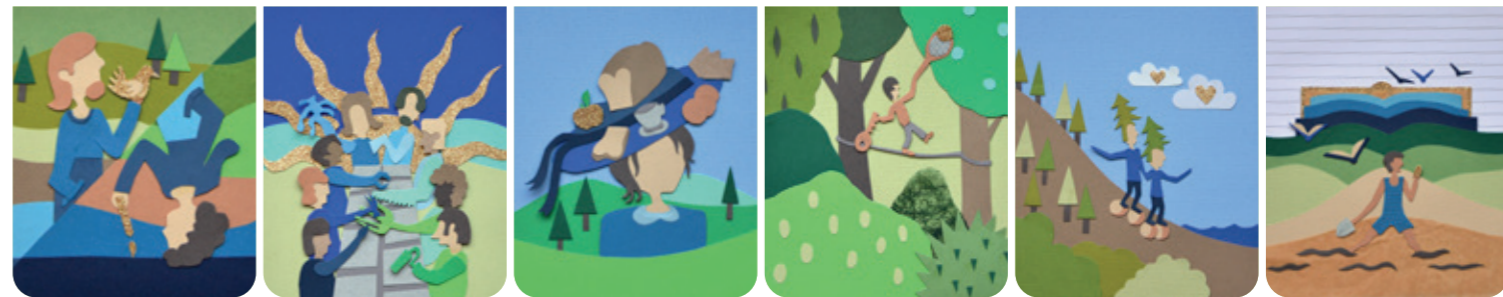
En dus kwam er een prachtboek, 'Dopersduin in 25 verhalen'. Verhalen van veerkracht en volharding, van prachtige jeugdherinneringen, vroege avonturen. Het boek gonst van idealen, dromen, klein geluk, goede bedoelingen, grote beslissingen. Van pijn en moeite, gebrokenheid en heling. Het is klein en eenvoudig en toch groots, in de openheid van de mensen die hun verhaal delen. Een fraai vormgegeven tijdslijn zet alle feiten op een rijtje. Een feest van herkenning, en tegelijkertijd staat er zoveel in dat je nog nooit eerder hoorde, foto's die je nooit eerder zag. Het is eenvoudigweg Dopersduin in een kaft. En wat voor een kaft, de vormgeving is prachtig. Heerlijk om vast te houden, in te bladeren, te lezen. Ideaal om je op een koude winterdag te laven aan de warmte van dit huis dat (van) zoveel mensen is.

Boeklancering op 9 juni 2019

Wil je graag grotere memory-kaartjes? Dat kan!
Op Dopersduin zijn de illustraties te vinden op de placemats.
Eet heel netjes en vraag je buurman hetzelfde te doen.
Neem de schone placemats mee, plak ze op karton en knip de plaatjes uit. Voilà!

DOE MIJ MAAR

EEN AVONDGEBED

God

Vandaag zei mijn dochter van twee heel beslist:

Klaar!

Haar tekening van drie strepen rode wasco
sprong van een verder wit A3

Ik antwoordde:

Wat mooi!

Wat is het?

Kan je niet nog een kleurtje gebruiken?

Blauw of groen?

Kijk daar op het papier is nog heel veel te doen

Ze keek me aan

In een moment voelde ik haar medelijden

'God, mijn moeder ziet het niet,
wat het is en hoe iets af kan zijn'

Even schudde ze haar hoofd

Keek nog eens naar haar tekening

Ze fronste haar wenkbrauwen nog wat dieper

Beslist keek ze me nog eens aan:

Nee, klaar!

God ik bid u

Geef me over aan dit moment

Om de dingen te laten zijn zoals ze zijn

Niet zoals ik ze wil

Amen

ZWERFIE

Turf op de zwerfie-bingo-kaart je gevonden afval af. Krijg je de kaart vol?

Afgelopen zomer ging de actie 'zwerfie' van start: kinderen kunnen een selfie maken van zwerfvuil dat ze opruimen. Voor iedere zwerfie krijg je een punt, tien punten leveren een speciale 'zwerfiekaart' op en daarmee kun je jezelf dan weer te buiten gaan in het winkeltje: onverpakte zwerfafvalloze snoepjes tot je een ons (zwaarder) weegt.

De zwerfie was een ongekend succes deze zomer! Alleen al in de eerste zomerweek werden meer dan 300 zwerfies onder de neus van de directie geduwd. In totaal zijn er bijna 1000 stuks zwerfafval opgeraapt door kinderen van Dopersduin! Fantastisch! Op een gegeven moment werd er zelfs geklaagd over het gebrek aan zwerfafval in de buurt van Dopersduin.

Gelukkig is daar altijd nog het strand, en een niet-aflatende stroom toeristen... De zwerfie is voorlopig niet meer weg te denken uit de vakantieperiodes!

- dopje
- plastic zak
- kauwgum verpakking
- milkshake beker
- fastfood verpakking
- chipszak
- waterfles
- snoep verpakking
- sigaretten doosje
- sportdrink flesje
- drinkpakje
- blikje
- boterham zakje
- rietje
- koffiebeker
- ballon

HET JEANNETTE NOËLHUIS

“Vreedzaam getuigen op plekken
waar het wringt.”

Het Jeannette Noëlhuis is een leefgemeenschap in Amsterdam Zuidoost, gebaseerd op eenvoud, gastvrijheid, gebed en directe actie voor een betere samenleving. De gemeenschap is ontstaan vanuit de Catholic Workerbeweging in de Verenigde Staten. Dat is een pacifistisch anarchistische beweging van radicale christenen: de loyaliteit aan het Koninkrijk van God is groter dan die aan het Koninkrijk der Nederlanden. De beweging probeert om het evangelie handen en voeten te geven door vreedzaam te getuigen op plekken ‘waar het wringt’ en door concrete hulp aan de allerarmsten.

Het Jeannette Noëlhuis vindt haar inspiratie in Matteus 25:40: ‘Wat jullie gedaan hebben voor een van de onaanzienlijksten van mijn broeders en zusters, hebben jullie voor Mij gedaan’. De leefgemeenschap deelt daartoe haar huis met elf tot achttien mensen zonder papieren, die soms wel, soms nog niet uitzicht hebben op een verblijfsvergunning. ‘We proberen te delen wat we hebben met anderen die minder hebben. We vragen geen salaris voor wat we doen. Sommigen van ons dragen financieel bij, anderen krijgen kost en inwoning’.

De kerngroep en gemeenschap van het Jeannette Noëlhuis bestaat uit ‘christen-anarchisten en sociaal-democraten, veganisten, vegetariërs en vleeseters, hardcore protestanten en Latijn prevelende katholieken, jong en iets minder jong, bewust baanlozen en voltijds werknemers, vrouw en man, homo en hetero’, samen onder één dak. De leefgemeenschap maakt geen aanspraak op overheidsgeld, maar kan bloeien dankzij de steun van ‘veel mensen, engelen en heiligen en Gods erbarmen’.

En sinds vier jaar viert deze leefgemeenschap vakantie op Dopersduin, in de eerste week van de zomervakantie van Regio Noord. Ze verblijven in de Voorsprong, naast de groep die in het grote huis verblijft.

‘Leuk om te zien hoe makkelijk kinderen met elkaar op trekken. Op de trampoline en in de speeltuin zag ik telkens hoe de grotere kinderen, ook

van de andere gasten, zich over de kleintjes ontfermen. Zo lief. In diezelfde sfeer voelen wij als Noëlhuis ons echt thuis op jullie mooie groene Dopersduin. Jullie en wij, allemaal vrijwilligers voor het Koninkrijk van liefde en vrede.’

‘Zo’n week hier is balsem op de wonden van getraumatiseerde oorlogsvluchtelingen. En ook Harry’s Tweewielers maakt van deze week weer een cursus ‘fietsen voor beginners en gevorderden’. Sombere mensen zag ik eindelijk weer stralen. Veel dank dat jullie zo bijdragen aan hun veiligheid en dat zij de wreedheid even kunnen vergeten. Helemaal in de gezindheid van de Dopers: het vuil spoelt van je af. We wensen jullie alle goeds. En tot volgend jaar, tot de zomer!’

Met dank aan Albert Koot en ‘The Catholic Worker’

DOPERSDUINDING

's Ochtends bij het ontbijt. Een heerlijk glas vers geperst sinaasappelsap. Wat extra vitamines kunnen geen kwaad. Een goed begin van de dag.

LICHT IS NIET ZWAAR

Het is alweer december. Vol verwachting klopt mijn hart maar niet van Kerst. In plaats van stilstaan bij het feest van 'licht en nieuw leven' loop ik een stapje harder in de aanloop naar een feest van 'led-licht en leegte'.

Eind september kopte een krant 'Winkeliers waarschuwen nu al voor kerststress'. Ik zal het weten. Ruim voor Sinterklaas wordt ook mijn koopkracht geprikkeld om alvast in de 'kerstsfeer' te komen. Schreeuwende commercials en pakken reclamefolders op de mat willen mij doen geloven dat sfeer en geluk te koop is, om mijn koopgedrag lekker de vrije loop te geven. Al mijn cognitieve vermogens worden weer even op de proef gesteld om in een staat van 'mindlessness', via slim geplaveide wegen van marketing, in te gaan op verleidelijke aanbiedingen.

Geen ontkomen aan. Al die advertenties verleggen mijn aandacht naar 'kopen, kopen, kopen' en de illusie van zich verkneuterende gezelligheid. Ik stink er nog steeds in. Ook ik zal weer staan graaien naar de juiste boom, tobben met versiering en kerstverlichting die het - zoals ieder jaar - niet doet. Ook ik zal in de donkere dagen voor Kerst met vlekken in de nek scheuren door de supermarkt en weer zeulen met (on)nodige boodschappen maar een matig bezochte verjaardag - 'druk, druk, druk' - van ons eigen kerstkind beleven. Ook ik zal concerten bezoeken en aan verschillende uitvoeringen meedoen maar het 'Stille Nacht' net iets te vaak zingen om in 'de sfeer' te komen.

En dan is het Kerst, feest van 'licht en nieuw leven' maar mezelf voorbijlopend in te weinig alledaags gedoe en net iets te zwaar tafelend,

zal ik aan 'verlichting' niet echt toekomen. De zweem van een gelukkig Kerstfeest beneemt me ieder jaar het zicht op wat werkelijk belangrijk is - dankbaarheid en goede relaties. Ik hoef daarvoor niet op aandachtstraining. Inmiddels al jaren pak ik op 3e kerstdag een tas, trek de deur achter me dicht en knijp ertussenuit naar Schoorl. Ik ben er even niet of eigenlijk juist wel ... Terug naar een basis om te onthaasten, terug naar de oorsprong(weg) voor een week zonder toeters of bellen. Tijd en ruimte voor bezinning en reflectie. Tijd voor mezelf en voor een ander, puur en natuur.

Dat voelt licht en maakt gelukkig.

STRANDSPOREN

Welke sporen vind
jij op het strand?
En welke kun je
zelf maken?

oeverloper

drieteenstrandloper

watersnip

wilde eend

meerkoet

gans

zilvermeeuw

hond

mens

paard

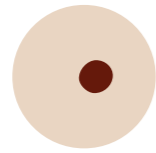
trekker

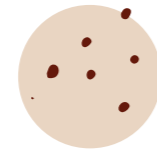
zeesterretje

wiervliegholletjes

strandzandloopkever
holletje

strandvlogaatjes

strandworm

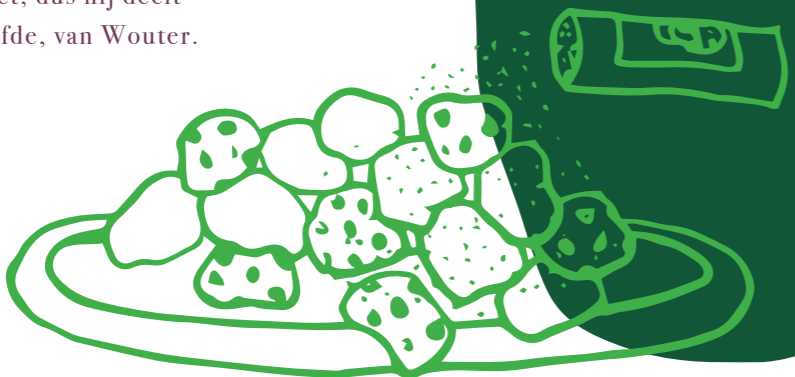

GEEN SPELT TUSSEN TE KRIJGEN

Een kookrubrick, waarin onze koks ons op de hoogte houden van de nieuwste trends in de keuken van Dopersduin.

Wouter Waagemans kookt al enige jaren met twee andere W's op Dopersduin (Pinksteren, week 3, en kerst). Maar de man bakt ook krankjorum lekkere oliebolletjes. En hij is de beroerdste niet, dus hij deelt zijn recept. Met liefde, van Wouter.

OLIEBOLLEN

INGREDIËNTEN

- 500 ml melk (lauwwarm)
- 7 gram droge gist (1 zakje)
- 2 el witte basterdsuiker (of meer naar smaak)
- 500 gram bloem
- Snuf zout
- 1 ei

BENODIGDHEDEN

- Maatbeker
- Beslagkom
- Handmixer
- Licht vochtige theedoek
- IJsschep
- Vork
- Friteuse of ruime pan (met passende deksel) met zonnebloemolie

BEREIDING

Meng zout en bloem in een grote beslagkom.

Meng de melk (lauwwarm), gist en suiker in een grote maatbeker tot een gladde massa. Laat dit 5-10 minuutjes staan. Als je het geduld hebt om te blijven kijken zul je zien dat de gist gaat borrelen.

Voeg het ei toe aan het melk/gist mengsel.

Mix met een handmixer het melk-/gistmengsel met de bloem (vanuit het midden, rustig aan). Blijf mixen tot er een glad beslag ontstaat. Dek het beslag af met een licht vochtige theedoek en laat het een uur rijzen op een warme plek tot het in volume is verdubbeld.

Zet 15-20 minuten voor het beslag klaar is de frituurpan aan of de pan met olie op het vuur en verhit deze tot 180 graden (LET OP: Olie en vuur gaan slecht samen. Bij een vlam in de pan: vuur uit draaien, pan laten staan en er snel een passend deksel op leggen).

Als het beslag mooi gerezen is, begint het echte werk: oliebolletjes bakken.

Knoop een hippe theedoek om je haren en trek je oudste vrijwilligersshirt aan. Alles wordt vet en glad en plakkerig. De vloer, je keuken, en jij. Heerlijk.

Hou de ijslepel voor het gebruik even in de hete olie, dit voorkomt dat het beslag aan de lepel plakt. Maak nu met de ijslepel een bol

beslag en laat deze in de hete olie zakken.

Bak maximaal 5 à 6 bollen tegelijkertijd (baktijd 4 tot 6 minuten). Keer halverwege de oliebol met een vork zodat beide kanten mooi goudbruin zijn.

Laat je kersverse oliebolletjes rustig uitlekken op keukenpapier. Serveren met poedersuiker.

Oliebolletjes zijn het lekkerst als je ze binnen 1-2 dagen opeet (en vooral na een Nieuwjaarsduik). Maar ja, hoe moeilijk is dat als ze zóóó lekker zijn?

NUMMER 23

UIT DE IONABUNDEL

Geen windvlaag van buiten is een adventslied. Advent is eigenlijk iets dat we het hele jaar met ons mee zouden moeten dragen. Verwachten, verlangen, uitzien en hopen is niet voorbehouden aan de maanden van kou en donker. Elk moment kan het gebeuren; een engel op je pad. Een stem die opklinkt, die vraagt: 'wil jij met je leven antwoord geven, ruimte geven aan; geloof, hoop en liefde?'

Elke keer raakt het lied me omdat het zo zacht en teer is terwijl het over zo iets groots als geboorte en nieuw leven gaat. Het is een melodie die uitnodigt tot neuriën en wiegen. Al zingend krijg je deel aan een geheim dat je niet kan overzien.

We zingen Maria toe, maar eigenlijk zingen we onszelf toe. Ook al is het een verstillend lied, hier gebeurt iets op het scherp van de snede. Iedere keer weer als ik het lied zing, stukt mijn adem. Nu komt het erop aan, het is vijf voor twaalf. De sleutel naar een nieuwe wereld wordt aangereikt. Wat gaat er gebeuren? Wat zouden wij doen? Zouden we duiken, ons verstoppen, of zou het lied ons op onverklaarbare wijze geruststellen? Kunnen wij het leven ontvangen als gave van God?

Wat wil er dan geboren worden? Hoe kunnen wij een teken zijn van die vrede, van dat rijk dat komt? En tegelijk; het is al gebeurd, Jezus is al geboren. We weten hoe de geschiedenis

zal gaan. En toch klinkt dat lied aan ons vandaag. Als belofte en opdracht. Een kind wordt ons geboren, elke dag opnieuw.

Geen garanties zijn er in het leven. Je kan je best doen en dan nog kan alles hopeloos misgaan. Je kan de kantjes ervan aflopen en het ver schoppen. Maatstaven, beoordelingen het zijn woorden waarin we verstrikt raken en betekenis ontlopen. Want wat is misgaan? wat is ver schoppen? Het enige dat we kunnen is ons overgeven, elke keer weer: loslaten, springen, vertrouwen op de melodie die ons draagt.

In dit lied komt alles samen; toekomst is bevrijding, ergens, altijd. Opwinding gaat gepaard met inkeer, mystiek en rust. Kan dat, je ingetogen verheugen? Zeker zijn van iets dat onzekerheid vraagt?

Laten we het lied zingen, zelfs al neurie je een paar noten of misschien is meewiegen al genoeg. Iedereen kan deel hebben aan dit lied en de toekomst die komt en is.

DRIELUIK GASTENLEIDING OP DOPERSDUIN

DEEL 2 Henk en Jeannette Stenvers

Henk en Jeannette Stenvers waren inmiddels twaalf keer gastenleiding:

Oud-en-nieuwweek in '96/'97, '98/'99, '99/'00, '08/'09, '10/'11, '12/'13, '13/'14, '18/'19

Kerstweek in '97, '07 en '09
Meiweek 2016

Daarvan deelden ze de leiding driemaal met Hilly Gerritsen en viermaal met Andries en Janneke Bakker.

'In de eerste jaren was de verantwoordelijkheid van de gastenleiding veel uitgebreider. Het afsluiten, de bar die open bleef tot de laatste naar bed ging. De medeverantwoordelijkheid voor het werk van de vrijwilligers. Dat alles maakte dat het aanvankelijk veel vermoeiender was dan nu. Ook is de kwaliteit van de keuken enorm verbeterd in de loop der jaren. De

buffetten, de sinaasappelsap bij het ontbijt, het lekkere brood, maken de maaltijden een plezier. Wij hebben gelukkig altijd heel goede koks gehad in de weken die wij draaiden. Het buffet op oudejaarsavond of het kerstdiner zijn altijd een culinair feest!'

'Het mooie is dat er in een week altijd een gemeenschap ontstaat waar mensen het goed hebben. Heel soms blijkt dat sommige mensen niet geschikt zijn om in zo'n gemeenschap te kunnen functioneren, zodat je helaas moet aangeven dat je die er een volgende keer niet bij kunt hebben. Dat is zwaar, want je wilt zo graag anders. De gesprekken met de gasten en de vrijwilligers zijn prachtig, soms moeilijk of zwaar, vaak ook inspirerend tegelijkertijd. En de reacties op de vieringen zijn ook altijd heel waardevol. Eén keer vonden we het niet nodig om op 1 januari een

ochtendgebed te doen, nou, dat was tegen het zere been van sommige jonge vrijwilligers. Dus die hebben toen zelf maar een ochtendgebed georganiseerd. Zo gaat dat hier. Zo hoort dat hier.'

'Samen wandelen, samen zingen en muziek maken werkt ook heel verbindend.

Er ontstaat altijd een gemeenschap waar mensen het goed hebben.

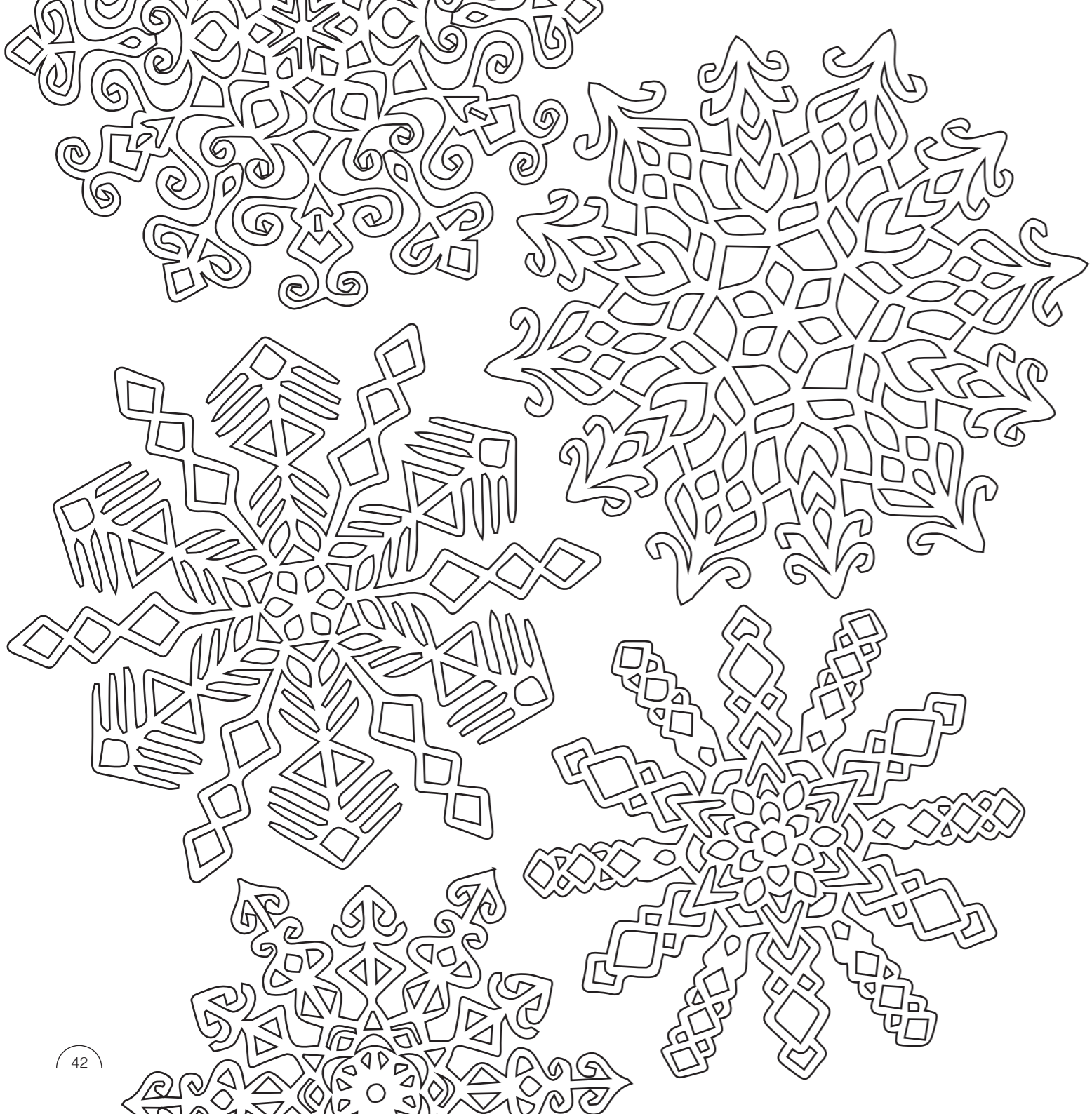
In '96/'97 was dat heel letterlijk zo. Het was extreem koud, en we hebben er met zijn allen voor gezorgd dat alles bleef werken. Letterlijk. Dat gaf een enorm gevoel van verbinding. Net als de zorg die er is voor elkaar. Zoveel mensen ontfermen zich samen over degenen die moeilijk ter been zijn of op een andere manier hulp nodig hebben. Tegelijkertijd is de zorg voor ouden en zieken soms best heel intensief. Het moeilijkst was toen we een winter erg veel zieken hadden door een maag-darmvirus. De zorg, het nalopen van iedereen, dat we oudere mensen die maar niet opknapten naar huis moesten laten gaan. Dat was zwaar.'

'Mooi om te zien dat de nieuwjaarsduik in de loop der jaren uitgegroeid is van een wandeling met een paar mensen, vooral vrijwilligers, waarvan er een stuk of tien het water ingingen, tot een

happening waarbij bijna het hele huis mee gaat en een hele grote groep, jong en oud, het water in gaat. Al zijn we altijd weer blij als iedereen weer goed gezond, warm en droog terug is in het huis bij de chocolademelk en de oliebollen. Onbeperkt oliebollen, dat is trouwens nog zo'n zegen van gastenleiding zijn in de Nieuwjaarsweek!'

'Natuurlijk, het kost heel veel energie, maar je krijgt er ook heel veel energie en inspiratie voor terug. En als je het een keer een jaar niet doet, dan mis je toch de reuring, de Schoorlgemeenschap, de mensen. Al ben je wel meer uitgerust aan het begin van het nieuwe jaar, hahaha.'

WINTERFIETSTOCHT 55 (OF 30) KILOMETER

'Een winterfietstocht rondom Schoorl'. Dan denkt u waarschijnlijk aan donkergroene dennenaalden, dauw boven het mos, warme chocolademelk bij Struin en de koekjeskar (zoals mijn dochter de koffiekar noemt; het is maar net welk belang je vooropstelt...). Waarschijnlijk denkt u hier dus aan, en aangezien ik uw gedachten hier op papier heb gezet, denk ik daar dus ook aan. Superleuk, maar dat wordt een fietstocht die u al kent.

Wat dan?

Als ik eens een dagje vrij heb, doe ik weinig liever dan met mijn fiets de trein pakken, ergens naar toe te rijden en daarna te fietsen naar een doel, meestal thuis. Het fijne hieraan is dat je de routes kunt aanpassen aan hoeveel kilometer jij wilt

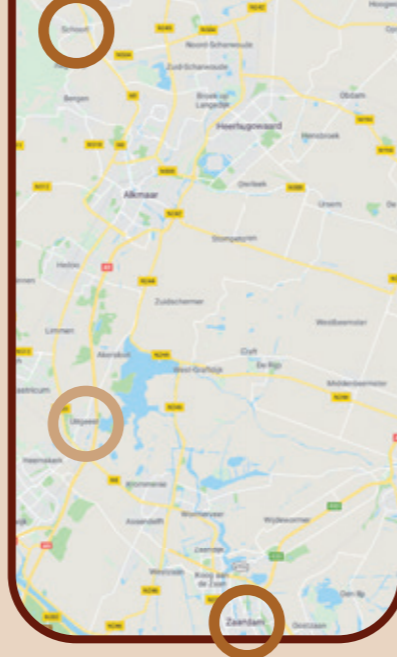
fietsen, in welke omgeving je (deels) wilt fietsen en hoe de wind staat; in mijn luie fases fiets ik namelijk erg graag met de wind in de rug (en ik heb veel luie fases). Soms overschat ik mijzelf en plan ik hele delen tegen de wind in. Dat zijn de momenten waarop ik mij afvraag waarom ik dit doe.

Enfin, ik plan inderdaad. Zeer waarschijnlijk bent u bekend met het knooppuntennetwerk. Het is geniaal in zijn eenvoud: je staat op een zogenaamd fietsknooppunt met een cijfer; laten we zeggen 46. Op dat knooppunt staat een groot bord met alle knooppunten in de buurt van knooppunt 46.

Bij elk knooppunt heb je de optie om naar een ander knooppunt te fietsen, waarbij je ten minste twee keuzes hebt. Op die manier kun je voor jezelf een hele route plannen, van knooppunt naar knooppunt. Onderweg staat het knooppunt waar je naar toe fietst ook nog eens regelmatig vermeld. Wie dut mie wat vandage?!

Laten wij eens even out of the fietspad denken: u zou er dus voor kunnen kiezen om niet het standaard rondje rondom Dopersduin te fietsen (hoe leuk ook),

Op de fiets van Zaandam (of Uitgeest) naar Schoorl

maar om eens ergens op een knooppunt te beginnen en Dopersduin als doel te nemen. Desgewenst kunt u de tas en de tandenborstel meenemen op de fiets: u hoeft niet eens meer met de auto.

Maar ja, hoe geoefend bent u? En of u gebruik maakt van een stadsfiets of een e-bike kan ook verschil maken. Daarom heb ik voor u één route van 55 kilometer die is in te korten tot een route van 30 kilometer; u reist dan gewoon naar een ander station en begint op een ander knooppunt.

Oké, daar gaan we dan: u neemt de trein naar station Zaandam, met alle oprechte excuses als u toevallig in Makkum woont. Zaandam is overigens een prachtige stad. Je zult er weinig toeristen tegenkomen; een verademing omdat u waarschijnlijk 15 minuten daarvoor Amsterdam

Centraal bent gepasseerd. Zaandam is een stad vol vergane Doopsgezinde glorie: langs de Zaan waar de fabrieken van broeder Duyvis en broeder Verkade en broeder Honig statig staan of stonden. Als de wind u gunstig gezind is, hebt u hem in de rug en ruikt u bovendien de geuren die deze fabrieken uitbraken niet. Ik neem aan dat de gemiddelde Zaankanter hier wel aan gewend is geraakt.

U fietst vanaf het station (schitterend modern hotel in oude 'Zaanse-huisjes-stijl') naar knooppunt **70**. Die vindt u meteen na de Beatrixbrug. Vanaf daar fietst u aan de Oostzijde van de Zaan naar **71**. Vervolgens fietst u via **72** naar **73**.

U staat dan aan de Zaanse Schans: een buurt met veel huisjes in de oude Zaanse stijl en een aantal stellingmolens. Als u dit ziet begrijpt u meteen waarom

het er wemelt van de toeristen. U hoeft echter niet snel terug de bus in, maar kunt even door het buurtje wandelen (de huisjes zijn bewoond), een versnapering tot u nemen en op het moment dat het u uitkomt, weer op de fiets stappen naar knooppunt **94**.

Vervolgens fietst u naar **92** en dan naar **91**. Overigens vindt u tussen 94 en 92 de vermaning van Krommenie. Een schitterend kerkje. Wellicht lukt het u om even binnen te kijken. Als u op een zondag fietst, kunt u de reis zelfs zo plannen dat u mee kunt doen aan de viering (www.doopsgezindzaanstreek.nl).

In alle gevallen fietst u na **91** in de richting van **90** en verder door naar **86**. Laten we dit een overgangsstuk noemen. De bebouwing is allesbehalve noemenswaardig (in zekere zin nu toch genoemd)

en het landschap dienovereenkomstig. Maar als u **86** eenmaal bent gepasseerd (en op weg bent naar **85** en **84**), dan ontvouwt zich het Noord-Hollandse polderlandschap voor uw ogen. Als u in de lente had gefietst, had u hier een overdaad aan vogels gespot.

Maar goed, u fietst noodgedwongen in de winter. Ook leuk.

Na knooppunt **84** fietst u naar **24**. U bent dan de A7 gepasseerd waarover vele andere gasten reizen die u 's avonds zult ontmoeten. U bent nu in Uitgeest. U fietst via **2**, **1**, **20**, **21** en **22** naar Castricum.

Daar houdt u een eventuele rendez-vous met iedereen voor wie de route van 55 kilometer te lang was. Overigens hebt u er al 25 kilometer op zitten. U begrijpt dat het resterende deel 30 kilometer bedraagt.

U rijdt trouwens van **21** naar **16**, maar als u iemand op het station op wilt halen, dient u voor de spoorwegovergang bij de Mient even links af te slaan. U vindt het station dan aan uw rechter zijde. Zoals een padvinder ooit zei: 'volg gewoon het spoor!'

Als u niets in Castricum heeft te zoeken, fietst u meteen door naar 16. Tenzij u vindt dat het tijd wordt voor iets te eten, maar dan heeft u wat in Castricum te zoeken.

Na **16** fietst u naar **15** en **14** en warempel daar bent u eindelijk (bijna) aan het einde van Nederland of zo u wilt, het Euraziatisch continent aangekomen. U moet zich dan even bedenken dat Castricum aan Zee de westerse tegenhanger is van steden als Vladivostok of Shanghai.

Als u bovenop een duin fietst, ziet u links van u in

de verte misschien nog net de Hoogovens liggen: braaf de staalbehoefte van de westerse consument vervullend. Maar ik kan er niks aan doen. Ik vind het mooi: een stukje wannabe Ruhrgebied aan de Noordzee. Overigens ontstaan vanuit goede bedoelingen: de Eerste Wereldoorlog (1914-1918) had de grote afhankelijkheid van Nederland van buitenlands staal aangetoond. Dat staal was namelijk niet meer makkelijk te krijgen. Daar moesten kanonnen en kogels van worden gemaakt om de brute medemensch te doden. In 1918 besluit de Nederlandse regering daarom een eigen staalbedrijf op te richten. Ik dwaal af.

We waren bij knooppunt **14** beland. U fietst hier prachtig door de duinen naar **25**, naar **29** en naar **30**. Als het menselijk reukorgaan nog beter was ontwikkeld, had

u al een vleugje Dopersduin kunnen ruiken. U bent hier namelijk bij Egmond. U fietst nu in de richting van Egmond aan Zee, knooppunt **4**.

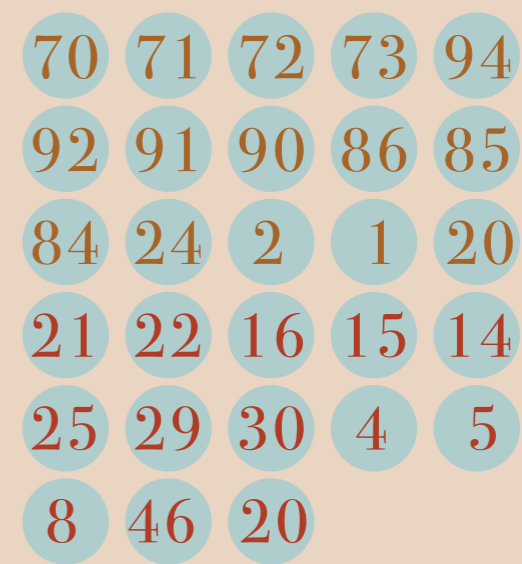
Maar u bent burgerlijk ongehoorzaam (overigens een goede eigenschap van doopsgezinden). U besluit namelijk om op de Van Oldenborghweg niet af te slaan naar 4, maar om rechtdoor te fietsen. U steekt de (drukke) Egmonderstraatweg over en pikt de route weer op bij nummer..... **4!**

U hebt echter wel heel Egmond aan Zee overgeslagen. Bent u echter toe aan een ijsje, drankje of wat te eten, dan houd ik u niet tegen. Via **5** rijdt u naar **8** en dan bent u al in Bergen aan Zee. Wat mij betreft de fijnste badplaats van Nederland, zeker in de winter. Via **46** rijdt u in de richting van **20**.

Onderweg komt u langs Hargen aan Zee met daar, jawel, paviljoen Minkema, of Struin zoals het nu heet. Waar vroeger de Hondsbossche Zeewering de polder droog moest houden, ligt nu een heel nieuw stukje Nederland. Wat zijn we daar toch goed in. Het is nog mooi ook. U nuttigt hier uiteraard een warme chocolademelk

met slagroom, maar als u kiest voor een herfstbock zal ik het aan niemand doorvertellen.

Uw fietstocht zit erop. Het is nog 4 kilometer naar Dopersduin, maar die route kent u met uw ogen dicht. En kunt u niet in de winter? De fietspaden blijven gewoon liggen. Kop d'r veur!

EEN (BUITENSCHOOLSE) VRIJWILLIGER

Rina Doodeman

Rina Doodeman runde jarenlang samen met haar man de slagerij in Groet. Na ruim 35 jaar lang werken in de winkel, schotels maken voor kerst, BBQ of een ander feestje was de overgang naar niets doen groot.

Het Witte kerkje van Groet staat zo ongeveer in haar achtertuin, en al jarenlang mocht ze de bijbehorende Witte Huisjes en het kleinste Raadhuisje van Nederland gebruiken voor Sint Maarten op 11 november. Dan kreeg ze de sleutel van de beheerder en zette overal waxinelichtjes neer. Nog steeds komen kinderen hier dan langs met hun zelfgemaakte lampion en lied, vaak zelfs mooi verkleed. Een heel oude traditie.

Einde 2017 werd Rina benaderd door de beheerder van datzelfde Witte Kerkje, of ze geen interesse had om als gastvrouw te dienen bij de vele huwelijken die in dat kerkje en het kerkje van Schoorl worden gesloten. Jaren geleden had Rina daar al eens een voorproefje van gekregen, toen haar dochter Fleur en schoonzoon Diederik trouwden. Het kerkje vormde het decor voor een prachtige zonnige zondag, met veel witte rozen, een trompettist in de kerktoren, ballonnen en champagne na afloop op de Kerkbrink.

In beide kerken worden tegenwoordig zowel kerkelijke als burgerlijke huwelijken gesloten. Vaak gaan daar maanden van overleg aan vooraf, maanden waarin zorgvuldig een draaiboek wordt samengesteld. Rina probeert

altijd zoveel mogelijk aan de wensen van het bruidspaar te voldoen. De kerken gaan met hun tijd mee, tegenwoordig kan de gastvrouw zelfs Spotifylijsten afspelen vanuit haar stoel achterin de kerk. Ook het luiden van de kerkklok na afloop gaat tegenwoordig met druktoetsen. Moet je wel goed kijken, anders luidt er een andere klok.

Nadat Rina het bruidspaar voor de plechtigheid naar binnen heeft gebracht, zit ze op haar plekje achterin de kerk. Vandaaruit kan ze alles overzien: 'Natuurlijk is daar het draaiboek, al loopt het soms iets anders.

Emoties laten zich niet sturen. Een vader/dominee die de dienst leidt, een ambtenaar die ruimte geeft voor een lach en een traan, een live zanger die een gevoelige snaar raakt of een hondje, dat totaal onverwachts (ook voor mij) ineens de kerk binnen holt met op zijn rug een kussentje met de ringen. Ik luister en kijk, geniet ook. Ik ben een heel klein onderdeelje in dit geheel, maar doe het met heel veel plezier. En na afloop is er toch wel enige opluchting als alles naar wens van iedereen is gegaan, als de klok mag luiden, de champagne ingeschonken... of als een bruidspaar met 'pas getrouwd' en aangehechte blikjes naar hun toekomst rijdt'.

Een paar maanden geleden bracht een vacature op internet Dopersduin op haar pad. 'Weliswaar fietste ik al jarenlang langs het huis in de duinen, met een geheel eigen idee van wat zich onder dat

rieten dak zou afspelen. Een kijkje in de 'keuken' werd de keuken van Dopersduin, met een enthousiast team van medewerkers in een sfeervolle ruimte. Werken op een prachtige plek waar natuur, plezier, en werk op een prettige manier samen gaan, met wel een heel grote achtertuin.

Nu, in de vakantieweken, zie ik een georganiseerde chaos, die werkt. Grappig om te zien hoe alles op het oog door elkaar loopt, maar dat iedereen weet wat hij/zij moet doen. Veel jongeren die met plezier de taken uitvoeren. Op vrijdag werk ik in deze weken in de schoonmaak. Ik was verrast door de accommodatie waar de gasten logeren, de stilte. En dan klinkt ineens de bel. Lunchtijd op Dopersduin: samen eten en dan ieder weer zijn taak, om het de komende gasten weer naar de zin te maken. Mooi dat ik daar mag rondwandelen.

GEEN ZIN IN HET OCHTENDGEBED

STILTE

Vertrouw op de Heer en doe het goede,
bewoon het land en leef er veilig.
Zoek je geluk bij de Heer,
hij zal geven wat je hart verlangt.

ZINGEN

Vandaag, 't is nog vroeg,
en daar is God voor mij uit,
die, 's nachts toen ik sliep,
de morgen ontbood.
God sluimert noch slaapt,
maar schildert de morgen
in lichttinten grijs,
of goud, geel en rood.

*We steken de kaars aan als
teken dat God dichtbij ons
wil zijn.*

ZINGEN

Daar waar liefde heerst,
en vrede,
daar waar liefde heerst,
daar is God met ons.

*De kaars brandt als teken
dat God dichtbij ons is.*

PSALM 37: 1-9

Erger je niet aan slechte
mensen,
wees niet jaloers op wie
kwaad doen,
zij verdorren snel als gras,
zij verwelken als het jonge
groen.

Leg je leven in de handen
van de Heer,
vertrouw op hem, hij zal dit
voor je doen:
het recht zal dagen als het
morgenlicht,
de gerechtigheid stralen als
de middagzon.

Blijf kalm en wacht op de
Heer,
erger je niet aan wie slaagt in
het leven,
aan wie met listen te werk
gaat.

Wind je niet op, laat je
woede varen,
erger je niet, dat brengt maar
onheil.
Slechte mensen worden
verdelgd,
wie hopen op de Heer, zullen
het land bezitten.

STILTE

In de diepte van de stilte zijn
geen woorden nodig.
In de diepte van de stilte
worden we geroepen om te
luisteren.

ZINGEN

Vandaag zeg ik 'ja',
beaam ik de Geest in mij,
in werk en gebed,
in vrede en strijd.
De Geest woelt en wiegt,
beweegt alle leven:
wie bang was, gelooft;
de slaaf wordt bevrijd.

BIDDEN

Zoals het licht
ons elke morgen
nieuw verschijnt,
ons wekt
en koestert
met zijn stralen -
wek Gij, God,
zo ook ons!

Zoals de zon
geen dag
ons in het donker laat -
laat ons uw trouw
ook nu weer dagen!
Amen.

ZINGEN

Vandaag ben ik blij
omgeven te zijn door God,
de grond en de lucht,
mijn honger, mijn brood.
De Schepper, de Zoon,
de Geest, drie tezamen,
zij noemden mij kind
en nu bondgenoot.

*We dragen het licht met ons
mee en gezegend gaan wij
deze dag tegemoet.*

ZOMERHERINNERING

Het flitsen van de veiligheidslichten
als het samenspel van ochtendlicht en avondgloed,
oneindig maar toch eenmalig.

Het samenspel van de fluitende vogels en de ronkende motoren van de autoweg
als een gecompliceerde symfonie,
excentrisch en toch toegankelijk.

De geur van de zoute zee en het zoete gras
als een zwerm zwaluwen,
een veelvoudige eenheid.

Het zand onder mijn voeten en de wind in mijn haren,
een stromende rivier van tijdloze beweging.

Het zout op mijn tong en de smaak van vers geplukte bramen
als een uiteenlopen van werelden,
een heerlijke verscheidenheid.

Ach Dopersduin, jij oneindig eenmalig, excentrisch toegankelijk,
jij veelvoudige eenheid,
jij tijdloze beweging,
jij heerlijke verscheidenheid.

Jij, oord op de grens van het aardse en het paradijs.

DRIELUIK GASTENLEIDING OP DOPERSDUIN

DEEL 3 Waldemar Epp en Caroline Hogewoning

Waldemar en Caroline waren deze zomer voor de derde maal samen gastenleiding. Daarvoor leidde Caroline tweemaal samen met Marcel Kasteleijn een zomerweek, en in 2013 deed ze het zelfs helemaal alleen, de allereerste keer dat ze een week op Dopersduin was. Waldemar deed hiervoor tweemaal een week met Agnès Schlüter.

‘In 2013 liep ik hier gewoon eens even binnen voor een netwerkgesprek. Ik ging uren later naar buiten met een thuisgevoel en de vraag of ik wilde nadenken over het leiden van een zomerweek. Ik heb er een nacht over nagedacht, en ‘ja’ gezegd. Ik herkende het gevoel meteen. Van vroeger, toen ik zeilkampen leidde.’

Waldemar en Caroline hebben een heel verschillende achtergrond, en ook een heel andere stijl. Voor ze samen werden gevoegd werkten ze beiden met andere gastenleiding. ‘Ik had uit die tijd een hele map met activiteiten en dingen die werken, vooral ook voor vieringen. Die kreeg ik in mijn allereerste week van een oudere gast die vroeger zelf gastenleiding was: ‘dit werkt.’ Maar Waldi schrok zich rot. Die dacht dat ik supergeorganiseerd was, en heel erg van de controle en de voorbereiding.’

‘Ik ben meer van de improvisatie, van dingen laten gebeuren. Inderdaad. Maar het viel reuze mee. We hebben afgesproken dat we om de beurt een dag doen, en die dan geheel op onze eigen wijze. Het thema verbindt die verschillende stijlen toch wel. Vorig jaar hadden we al direct een thema voor dit jaar. En

daarna zijn we gewoon een ochtend bij elkaar gaan zitten. Dan staat het wel. In de laatste week borrelen dan nog allerlei ideeën.’

‘Het zou zo fijn zijn, denk ik soms, als de vieringen al af waren. Dan heb ik 's middag wat meer ruimte. Maar ja, dat lukt nooit, en het werkt ook niet. Want in de week

Zoals kleien. Kleien werkt altijd.

gebeurt van alles, iedere groep werkt weer anders, wat ze nodig hebben, willen. Maar we hebben wel een ‘dit-werkt-altijd-lijst’ om op terug te vallen.

‘Zoals kleien. Kleien werkt altijd. Het eerste jaar dachten we nog: we gaan rondom het thema kleien. We beginnen met een verhaaltje...maar nee, ze waren al begonnen. En ze kleien toch wat ze zelf willen. Dit jaar was er een jongetje die wilde per se een Tyrannosaurus Rex. Papa moest helemaal een plaatje zoeken op Google. En oh wee als het er niet op lijkt, het vuistje ging erin. Altijd een succes, kleien, hahaha.’

‘Ik vind het belangrijk om een bedding neer te leggen waarin mensen het fijn hebben. Veel gaat vanzelf, veel loopt wel. Maar juist die mensen die het niet vinden, dat je die meeneemt, inbedt. Dat je mensen zich

vertrouwer kunt laten voelen, dat iedereen zich hier thuis kan voelen. Daar doen we dus wat aan.’

‘Juist de contacten met mensen, de gesprekken. Dat draagt bij aan mijn eigen ontwikkeling, verbreedt mijn horizon en tegelijkertijd draag ik iets bij aan de ander. Die wisselwerking. Dat gaat op een andere manier dan thuis, of in de gemeente. Hier ga je makkelijker de diepte in, soms ook met mensen die je eigenlijk helemaal niet kent. Er is een instant vertrouwdheid over en weer. Misschien wel omdat je je eigen vertrouwde verhaal kunt vertellen in een nieuwe tijdelijke samenhang.’

‘Gister in de viering deed ik iets met een lied van een sjamaan. Een van de gasten, een toch wel ‘zware’ dominee van oorsprong, kwam vanmorgen napraten en ik heb hem het boek over

sjamanen en hun rituelen meegegeven. Hij zit het nu in de Simonszaal te bestuderen. Die openheid voor iets dat anders is dan jij kent. Laatst, na het mantrazingen, kwam hij me keurig vertellen over welke bijbeltekst dat volgens hem ging. Wisselwerking. Openheid. Eigenheid. Al die verschillende mensen. En toch zo bij elkaar.’

DOE MIJ MAAR

EEN AVONDGEBED

Als ik langzaam de stappen neem
Als jij me misschien wel wil volgen

Als ik steeds over mijn schouder kijk
Als jij daar dan misschien wel zal zijn

Als ik steeds ietsje sneller en harder ga
Als jij me dan misschien wel bij kan houden

Als ik steeds verder en langer ga lopen
Als jij me dan misschien wel nooit uit het oog verliest

Als ik even niks van je moet hebben
Als jij dan misschien wel stil en rustig op afstand blijft

Als ik storm en wind en kou moet trotseren
Als jij dan misschien nog steeds achter me loopt

Als ik uitgeput ben en niet meer vooruit te branden ben
Dan ben jij er om er zonder te vragen voor me te zijn

DOPERSDUINDING

Het licht in de eetzaal gaat uit. Er is er een jarig. Het toetje voor de jarige. Lang zal hij leven. De vonken spatten er vanaf.

SSVS

Word Vriend van Dopersduin

want 'Vrienden' hebben hart voor de zaak en maken zich hard voor het wel en wee van Dopersduin. Zij dragen financieel bij aan 'de krenten in de pap', aan voorzieningen die uit eigen middelen van het huis niet mogelijk zijn. Daarnaast kunnen de 'Vrienden' bijdragen aan de interactie tussen gasten, directie en bestuur, en Dopersduin ondersteunen en versterken in waar het voor gaat en staat.

Aanmelding

- per e-mail: vrienden@dopersduin.nl
- per post: secr. Eddy v.d. End, p/a Zorgras 76, 3648 HW te Wilnis, o.v.v. naam en adres.
- maak jaarlijks een bedrag vanaf € 15,- over op IBAN NL14INGB0005079173, t.n.v. Stichting Steunfonds Vrienden van Schoorl te Wilnis, o.v.v. donatie 2018
- ontvang 2x per jaar de Schoorlse Berichten

Voor meer informatie of het downloaden van een machtigingsformulier zie www.dopersduin.nl (optie vrienden)

Dopersduin

Schoorlse Berichten is een gezamenlijke uitgave van de SSVS en het doopsgezind broederschapshuis Dopersduin, een inspirerende omgeving voor vakanties, groepen, vergaderingen, schoolreisjes en B&B.

Dopersduin

Oorsprongweg 3
1871 HA Schoorl
072- 509 1274
www.dopersduin.nl
info@dopersduin.nl

Colofon

Oplage 500
Verschijning 2x per jaar

Met medewerking van

Annelies Mons (blz. 32)
Annegreet van der Wijk (blz. 13, 25, 38)
Chris Beltman (blz. 44)
Geertje Damstra (blz. 6, 31, 50, 58)

Jelien Veenstra (vormgeving)
Kalle Brüsewitz (blz. 5, 57)
Kolja Winkler (blz. 53)
Wieteke van der Molen (10, 14, 16, 21, 27, 28, 36, 40, 48, 54)

A misty beach scene with a wooden fence in the background. The image is in grayscale and has rounded corners. The text is centered in the upper half of the image.

EINDAUGUSTUSWIND

Ook als het waar is wat we weten -
en niets ons wacht, heus, heus -
dan nog wacht mij zo lang ik leef
en zwaarder kortademiger elk jaar
mijzelf het duin op hijs: de zee, de zee.

- Willem Jan Otten